

HIERBIJ INFORMEREN WIJ U OVER HET
JAAROVERSPANNENDE PROJECT

Onomatopee 75

WHO TOLD YOU SO? !

Verhalen van collectiviteit vs.
individuele vertellingen

ONOMATOPEE
BLEEKSTRAAT 23
5611 VB EINDHOVEN
THE NETHERLANDS
+31 (0)40-843 38 54
INFO@ONOMATOPEE.NET
WWW.ONOMATOPEE.NET

01-04-2012

EN PRESENTEREN WIJ U DE EERSTE
EXPOSITIE IN EEN SERIE VAN VIER

Onomatopee 75.1

WHO TOLD YOU SO? !

#1 Waarheid vs. overheid

“Wat we nodig hebben is Star Peace
en geen Star Wars”
- Mikhail Gorbachev

Opening

vrijdag 13 april, 20:00

Looptijd

14 april - 27 mei

Openingstijden

donderdag t/m zondag, 13:00-17:00

Onomatopee 75
Research project

“Who told you so? !”

VERHALEN VAN COLLECTIVITEIT VERSUS INDIVIDUELE VERTELLINGEN.

Who told you so? ! is het 2012 jaar overspannend research project the 2012 Research project van Onomatopee, bestaande uit vier groepsexposities die vier hoofdstukken aan sociale ambiguiteit aanbieden.

De waarheid versus overheid, organisatie, scène en gezin: over de secularisatie van de verhalen van sociale cohesie en onze multi-hybride, eigen vertellingen.

We leven te midden van ambigue informatie en zoeken naar cohesie. In Who told you so? ! gaan we de confrontatie aan met de waarheid achter de verhalen van sociale structuren en bieden we het publiek de mogelijkheid de vertelling van hun eigen identiteit te scherpen door confrontatie met ambigue informatiewolken, ontworpen door experts, waarin teksten en beelden ons uitdagen om onze individuele vertelling uit te lijnen met de waarheid achter het verhaal van het collectief dat ons cohesie aanpraat.

Who told you so? ! is een project in vier hoofdstukken / groepsexposities die achtereenvolgens ingaan op overheid, sociale organisatie, scène en gezin. Hier ontketent Onomatopee verschillende ontwerpers en critici die onze aandacht vestigen op deze verhalen van sociale cohesie. Dit project anticipeert op de secularisering van de verhalen van traditionele organisatie, tegen de achtergrond van de toenemende emancipatie van het individu en in het licht van de toenemende multi-hybride natuur van de informatiewolken; het is immers door toegenomen bronnen en media dat we onze individuele identiteit vertellen en het verhaal van collectiviteit hanteren.

In hoeverre zijn de traditionele verhalen van collectiviteit die onze hang naar emancipatie en cohesie voeden houdbaar? Hier kunnen we onszelf oefenen in onze individuele vertellingen: schrijf je eigen vertelling rond overheid, sociale organisatie, scène en gezin!

Onomatopee 75.1: Reseach Project

Who told you so? !

“Wat we nodig hebben is Star Peace
en geen Star Wars”
- Mikhail Gorbachev

Met:
Aleksandra Domanovic (SI / DE),
Foundland (NL),
Gokce Suvari (TR),
Group R.E.P. (revolutionary experimental space) (UA)
Lieven De Boeck (BE),
Mauro Vallejo (ES),
Monika Löve (EE / UK),
Slavs and Tatars (INT)

+ Project specifieke teksten door
Dr. Jonathan Short en Matteo Lucchetti
+ Project specifiek gedicht door Joost baars

Curator/redacteur: Freek Lomme
Tentoonstelling ontwerp: Dave Keune
Grafisch ontwerp: Novak Ontwerp
Mede mogelijk gemaakt door: Gemeente Eindhoven
en Mondriaan Fonds

Filmstill uit 'Turbo Sculpture',
een film van Alexandra Domanovic

Het eerste hoofdstuk van het Who told you so? ! programma gaat in op het verhaal van waarheid vs. overheid. De verhalen die onze nationale identiteit construeren zijn betwistbaar geworden nu ze worden overspoeld door een wereldwijde uitwisseling van gegevens via het internet, sociale media, reizen en migratie. De mensheid leeft nu niet alleen globaal: de verhalen van ons dagelijkse leven laten zich vertellen door elementen van over de hele wereld. We genereren deze eclecticisch, op de stroom van gegevensbronnen waar we een goed gevoel over hebben.

Nationale en supranationale overheid probeert een identiteit neer te zetten waar we cohesie in vinden, zoals de “Europese” verhaallijn die een joods / christelijk / humanistisch lichaam probeert te postuleren. Ondertussen confi-gureren identiteiten zich bottom-up door de levendige verhalen van de multitude.

Mirror #1 door Lieven De Boeck

Dit eerste hoofdstuk presenteert visuele en tekstuele informatiewolken die in staat zijn om het officiële verhaal te bevragen en ons te helpen onze individuele vertellingen te produceren. Ze provoceren ons om de context waarin het verhaal van de overheid zich presenteert te betwijfelen, en laten speculatie en nieuwe relaties toe waardoor we op speelse wijze de configuratie van het narratief kunnen vertellen. Het prikkelt ons om zowel voorbij onze eigen prettig eclecticische vertelling te gaan, als voorbij de constante stroom van 'officiële' verhalen.

MOTIVATIE

Wanneer de vertelling het verhaal naar zijn hand zet, toont design zich als een machtig instrument: van reclamepraatjes tot politieke praatjes, van tekstuele tot visuele metaforen, van grootspraak op het werk tot de kracht van een klein woordje dat een hart onder de riem steekt. Wanneer we dit spel goed spelen worden we machtig: dan kunnen we onze wil opleggen aan anderen of kunnen we de wereld naar onze hand zetten. Hier manifesteert zich de kracht en macht van de individuele klokkenluider die het verhaal herschrijft, of van de grootste invloed van collectieve waan – for better or for worse.

Ambigue informatie is betwistbare informatie. Informatiebronnen, variërend van media tot persoonlijke gesprekken en individuele overtuigingen, buitelen steeds sterker over elkaar heen. Dit project benadert ambiguïsering als een proces van betekenisgeving in een maatschappelijke context. Ambiguïsering als een manier van communiceren waarin betekenis zijn dubbelzinnigheid toont; zich anders toont, zich subversief toont aan de status-quo of de waan. Het moment waarop we de vraag stellen 'hoezo dat dan?' Het anticipeert op stromingen waarin het verhaal van de één wordt gekaapt door de ander, waarin de betekenis verdacht wordt gemaakt of zelfs als vals wordt verklaard. Vaak gebeurt dit heimelijk en onbewust. Kortom: de betekende waarheid van de een wordt betwist door de ander. Dit project toont haar fascinerende manifestatie binnen specifieke sociale contexten en daagt ons als individu uit ons hier scherper toe te verhouden.

Onomatopée neemt een aantal maatschappelijke hoekstenen op waarin ambigue waarheden opspelen: ambiguïsering als een proces van betekenisgeving in sociale context. Het project bestaat uit vier luiken: vier exposities die als vier hoofdstukken in de eindpublicatie zullen worden opgenomen. De luiken zijn als volgt: Waarheid vs. Overheid ("What we need is Star Peace and not Star Wars," maart – april); Waarheid vs. Organisatie ("The trust of the innocent is the liar's most useful tool," mei – juni); Waarheid vs. Scene ("Accent your positive and delete your negative," september – oktober); en Waarheid vs. Gezin ("What must it be like for a little boy to read that daddy never loved mummy?" november – december). Door de blik van diverse experts, kunstenaars, ontwerpers en meer, wordt deze ambiguïteit tastbaar gemaakt en ter tafel gebracht. Ze presenteren ambigue spanningsvelden van conservatief traditionalistische tot progressieve vertellingen; juist nu links en rechts ons niet verder helpen.

Onomatopée gelooft in individuele vrijheid, maar vindt het onacceptabel om waarheid te koppelen aan dode auteurs, geloof, of het oog van de toeschouwer. Onze capaciteit om creatief te zijn en out of the box te denken nodigt ons uit om communicatie als politiek spel op te pakken. Het daagt ons juist uit om onafhankelijk te zijn, en biedt ons de gelegenheid om af te tasten in hoeverre we ons hier actief mee kunnen en willen bemoeien – of er passief aan over willen geven.

Hiermee illustreert Onomatopée dat mooie praatjes gaatjes kunnen vullen, maar dat wij daar niet in mee hoeven te gaan. Wij willen uw voelsprietten stimuleren. Zo kunnen we scherper zicht krijgen op de vooronderstellingen en impli-ciete aannamen in onze leefwereld, alsmede op de diverse beloften en bronnen die ons worden aangeboden en omringen. Zo kunnen we ons vermogen om met informatie om te gaan en te delen verscherpen; onze plek in de wereld zelfbewust te bepalen; en ons collectieve bewustzijn te stimuleren.

BINNENKORT:
Onomatopee 75.2

WHO TOLD YOU SO? !

#2 Waarheid vs Organisatie

“Het vertrouwen van de onschuldige
is het meest bruikbare hulpmiddel
van de leugenaar”
- Stephen King

Opening

vrijdag 8 juni, 20:00

Looptijd

9 juni - 15 juli

Openingstijden

donderdag t/m zondag, 13:00-17:00

De tweede groepsexpositie/ hoofdstuk van het Who told you so? ! programma gaat in op het verhaal van Waarheid vs Organisatie. Gestimuleerd door en parallel aan de opkomst van de massamedia, zoals kranten, radio en tv vanaf begin 20e eeuw, gingen mensen zich sociaal organiseren, voorbij de grenzen van dorpen en landen. In Nederland leidde dit tot een verzuilde samenleving, top-down beheerd door de leiders van de verschillende zuilen, gereguleerd door de vertegenwoordigers van de vakbonden, omroepen, kerk en ga zo maar door.

Met o.a. Paul Segers, Jacqueline Schoemakers, Job Janssen, Azra Akzamija, Elena Bajo en Parfyme.

Wars van de religieuze secularisatie die plaatsvond, konden deze modellen van sociale organisatie zich in stand houden doordat ze met iets ander aanbod draagvlak en daarmee macht wist te behouden: als maatschappelijke organisaties vonden zij een nieuwe economische basis om hun organisatie in stand te houden door hun product te veranderen van een op klasse en religie gebaseerd naar een op de markt aangepast verhaal wat zich in een links en rechts politiek spectrum aftekende. Op dit moment, als gevolg van het vervagen van Europese en mondiale culturele en economische grenzen en door de opkomst van de nieuwe economie en nieuwe media, eroderen deze modellen van binnen. De nieuwe roep om organisatie is conservatief of progressief. Dit gaat voorbij aan het economische beheer van de 'linkse' of 'rechtse' cultuur, die gestalte zou moeten krijgen door middel van publieke en private investeringen. Er is geen lichaam dat een nieuw beheer van draagvlak voorziet.

Opvallend is de groeiende kloof tussen jongere generaties die zich open stellen voor de nodige risico's van onze wereld en een oudere generatie, die bang zijn om hun verworvenheden te verliezen, zoals te herkennen in de kloof tussen de jonge en de oudere segmenten van de vakbonden. Bijvoorbeeld in Spanje, waar de jeugd geen toekomst heeft of in Nederland, waar een grijze golf van ouderen een (te) zware financiële last dreigt te worden.

In deze context leidt de verhoogde aanwezigheid van zuiver commerciële zenders, in Italië gedomineerd door de staat en in Nederland tot in de vroege 90's ongekend, tot een diffuus landschap voor sociale erkenning en identificatie en geeft zo voeding aan groeiend wantrouwen. Deze commerciële platforms positioneren geen maatschappelijke vertegenwoordiging; zijn een lichaam zonder geest. Ondertussen voegen nieuwe media een andere laag van verwarring toe, waar iedereen zijn stem kan laten horen en iedereen zijn eigen bronnen gebruikt, van anti Oost-Europese PPV blogs tot blogs van Occupy groepen. En wat vertegenwoordigt Occupy eigenlijk? De post-politieke massa van zwevende kiezers? Is dat nu de multitude...?